

ST. OLAV

Didrik Frøshaug

Bygg & Tømmermester

Utfører all slags tømmer- og byggarbeider

Innhent anbud

Nils Juelsgt. 49. Telefon 48178

Sykehusutstyr

og rekvisita.

Gaze
Bomull
Luftputer
Bekken
Hansker
Briller etc.

Elektromedicinsk avdeling

Røntgen, Film (Gevaert)

Innhent tilbud.

Norsk Medicinsk Varehus

Pilestredet 7¹ og 11¹ etg.

Telf, 14182-26539.; Telegr.adr. „Varehuset.“

Johan Olsen & Sønner

Murmester og entreprenørforretning

Etabl. 1896.

OSLO

**St. Olavs ekspd.
og forlag er åpent
fra 10—3
onsdag lukket.**

Høiesteretsadvokatene

Harald Ramm

og

C. A. Gulbranson

Akersgaten 43⁴, Oslo.

Telefoner: 33100 - 30900

Henrik O. Heen

(Olsen & Heen)

Snektermester

Maribogt. 13 — Tlf. 12489 - Privat 88996

Bygningssnekkeri & Høvleri.

Butikkinnredninger, Døre,

Vinduer, Trapper og inventar.

Reparasjoner

NEBB er stedet for
alt elektrisk

NEBB midt i centrum
Øvre Slottsgt. 8

Ved

ischias og reumatisme
forsøk

W. Stones' olier.

Fåes på alle apotek. Flasker à 125 g Kr. 2,15 inkl. oms.-avgift

A_s FARMACEUTISK INDUSTRI - OSLO

Gudstjenester:

St. Olavs kirke.

Søndag.

Kl. 7: Stille messe.

Kl. 8.15: Fromesse med preken.

Kl. 11: Høymesse med preken.

Kl. 19: Andakt med sakramental velsignelse.

På alle ukens hverdager leses den hl. messe kl. 8 — unntatt fredagene, da den begynner kl. 7.45.

St. Halvards kirke, Urtegt. 29.

Søndag.

Kl. 8: Stille hl. messe med katekese.

Kl. 10.30: Høymesse med preken.

Kl. 17: Sakramentsandakt.

På alle ukens hverdager leses den hl. messe kl. 8.

St. Dominikus kirke, Neuberggt. 15.

Inntil videre ingen gudstjenester.

Om hverdagen kl. 7 stille hl. messe i kapellet i klostret.

St. Katharinahjemmet, Gjørstadgt. 8.

Søndag.

Kl. 8.30: Stille hl. messe med preken.

Kl. 10.30: Høymesse med preken.

Kl. 18: Kompletorium og sakramentsandakt.

Hverdager kl. 7.30: Stille hl. messe.

Kl. 18: Rosenkransbønn.

Jesu Hjerter kapell, Stabekk.

Søndag.

Kl. 8.45: Sangmesse med preken.

Kl. 10: Høymesse med preken.

Kl. 18: Sakramentsandakt.

Torsdag kl. 18: Tilbedelse.

Grefsen kapell, Glads veg 23.

Kl. 9.30: Høymesse med preken.

Kl. 17: Sakramental velsignelse.

Søndag.

Ukekalender:

Søndag 23. januar: 3. søndag etter Hellig tre konger. Ep. Rom. 12, 16—21. Ev. Mat. 8, 1—13. — **Mandag:** Timoteus, biskop og martyr † 97. — **Tirsdag:** Apostlen Paulus' omvendelse. — **Onsdag:** Polykarp, biskop og martyr † 167. — **Torsdag:** Johannes Krysostomus, biskop og kirkelærer † 407. — **Fredag:** Petrus av Nolaskus, bekjenner † 1256. Agnes, jomfru og martyr. — **Lørdag:** Frans av Sales, biskop og kirkelærer † 1622.

Søndag 30. januar: 4. søndag etter Hellig tre konger. Ep. Rom. 13, 8—10. Mat. 8, 23—27. — **Mandag:** Johannes Bosco, bekjenner † 1888. — **Tirsdag:** Ignatius, biskop og martyr † 107. — **Onsdag:** Jomfru Marias renselsesfest (Kyndelsmesse). — **Torsdag:** Blasius, biskop og martyr † 316. Ansgar, biskop og bekjenner † 865. — **Fredag:** Andreas Korsini, biskop og bekjenner † 1373. — **Lørdag:** Agathe, jomfru og martyr † 251.

Søndag 6. februar: Søndag septuagesima.

Moderne Guldvarer
Sølv og Plettvarer

Altid godt utvalg

Theodor Olsens Efft.

Småstrandgaten 4
BERGEN

Dr. T. Strenger

Akersgt. 32 V

Kontortid fra 10.30—1

og fra 5—7

(ikke lørdag efm.)

Tlf. 33558

Brødr. Rosenlund^As

Kong Oscarsgt. 10

Bergen

Kolonialvarer

Spesialiteter

Kaffe og Te

T. S. Jacobsen

Begravelsesbyrå

Ullevålsveien 1, Oslo

Telf. 32334, 32246

Privat 58550, 32339

NORENBERG & CO. A.s

Margarinfabrikk

Leverandør av den bekjendte NOCO-margarin

◆ ST. OLAV ◆

Nr. 3—4

Oslo, 20. januar 1944

56. årg.

«St. Olav utkommer en gang ukentlig. Abonnement både for inn- og utland tegnes på alle postkontorer eller direkte, skriftlig i ekspedisjonen, Akersveien 5. Abonnementspris kr. 2.50 pr. kvartal forskuddsvis betalt, for utlandet tillegg av vedk. lands avisporto. Oppsigelser må være eksp. i hende seinst 14 dager før hvert kvartalskifte. Annonser må være innsendt innen søndag aften, manuskript innen fredag aften. «St. Olav»s telefoner: Redaksjon og ekspedisjon: 23743. Redaktøren privat 99347. — «St. Olav»s ekspedisjon og forlag, Akersveien 5 I, er åpen hver dag kl. 10—3. Onsdag lukket. Utbetalinger kun tirsdag kl. 1—2.

INNHold: Kjenn din religion. — Clio og Ecclesia. — Det Rom som er. — Katolsk kristenliv. — Herhjemme.

Kjenn din religion.

Av A. J. LUTZ. O. P.

B. Jesus, menneskenes lærer og venn.

Så kom Jesus tilbake til Galilea og forkynte det glade budskap om Guds rike. «Tiden er fullkommet og Guds rike er nær. Gjør bot og tro evangeliet» (Mark. 1, 15). Ved ord så enkle at selv de mest ulærde kunde forstå dem og allikevel så dype at menneskenes tenkning aldri når til bunns i dem, ved liknelser og bilder lånt fra naturen, fra bondens, fiskerens, kjøpmannens liv, fremsatte Jesus sin lære om Gud vår Fader, om nådens gjenskapende makt, om vårt samfunn med Gud og det evige liv, om seg selv som Frelseren, vegen, sannheten og livet. Men det hendte også at Jesus talte med lønndomsfulle ord om ting som skulde hende i framtiden. Hans guddommelige blikk så det som lå skjult bak de kommende tiders slør. Han forutså sin lidelse, sin død og oppstandelse, Jerusalems undergang, sin Kirkes kamp og seier over mørkets makter. Hans tale var mild og mektig og levende som ingen annens før eller etter ham. Han talte ikke som de skriftlærde, men med guddommelig myndighet. Han fant ikke sannheten i bøker, men i sitt eget hjerte hvor «hele guddommens fylde bor». I sitt hjerte fant han også en kjærlighet uten grenser for den lidende menneskehet. «Kom hit til meg, alle de som er trette og har tungt å bære, og jeg vil gi dere hvile: Ta mitt åk på dere, og lær av meg; for jeg er saktmodig og ydmyk av hjertet; og de skal finne hvile for deres sjeler; for mitt åk er mildt, og min byrde er lett» (Matt. 11, 28—30). Han var ubønnhørlig intolerant for alt som er usannhet og synd, men han var uendelig overbærende med de syndige og villfarende mennesker når de bare vilde innse sin

skrøpeligheit og åpne sine hjerter for nåden. Like overfor hyklere derimot, like overfor de frivillige blinde som av hat mot lyset fører andre vill, ble han grepet av hellig vrede. Den første betingelse for å forstå hans ord var et barnlig, åpent sinn. «På den tid tok Jesus ordet og sa: Jeg priser deg, Fader, himmelens og jordens herre, fordi du har skjult dette for de vise og kloke og åpenbart det for de små. Ja, Fader, for således tektes de deg. Min Fader har overgitt meg alle ting; og ingen kjenner Sønnen uten Faderen; heller ikke kjenner noen Faderen uten Sønnen, og de som Sønnen vil åpenbare det for» (Matt. 11, 25—27).

Samtidig som Jesus åpenbarte Faderen for oss, lærte han oss også å be til ham. Den bønn «Fader vår» som Jesus gav til oss, er hans egen bønn. Med slike ord talte han med sin Fader når han trakk seg tilbake på et fjell eller i ødemarken. Slik bad han på menneskenes vegne om Guds rikes vekst og om lindring for menneskenes nød.

For å hjelpe syke, for å trøste en gråtende mor eller gråtende søstre, for å bryte Satans makt over ulykkelige mennesker, men også for å vise sin egen guddoms makt og bekrefte sin læres sannhet, gjorde Jesus utallige undergjerninger. «Men for at de skal vite at Menneskesønnen har makt på jorden til å tilgi synder — så sier han til den lamme —: Stå opp, ta sengen din og gå heim» (Matt. 9, 6). Jesu personlighet med dens opphøyede åndelighet og guddommelige adel var vel vitnesbyrd sterke nok for hans læres sannhet. Som lyset vitner om sin eksistens ved sin egen klarhet, slik innebar Jesu ord beviset om sin egen sannhet. Imidlertid var det mange

CLIO OG ECCLISIA

TRE ARTIKLER OM KIRKEN OG HISTORIEN

Av Gottlieb W. Rieber-Mohn.

«Den ekte historiker» sier Nietzsche i sitt imponerende verk: *Vom Nutzen und Nachteil der Historie für das Leben* — «må ha evnen til å gi det velkjente nytt preg. Han må kunne forkynne det almene så enkelt og dypt, at man overser enkelheten på grunn av dybden — og dybden på grunn av enkelheten». I disse ordene rommes det en sannhet som har betydning for enhver historisk framstilling, men når det gjelder en vurdering av forholdet mellom Kirken og historien, er det noe mer enn en sunn tendens. Det er intet mindre enn et grunnleggende prinsipp.

I.

Kirken har sitt historiske grunnlag i Jesu liv og gjerning fram til dramaet på Hodeskallestedet —

som vegret seg ved å tro uten noen mer håndgripelige bevis. Jesus klaget over det med vemod. «Derksom de ikke ser tegn og under, tror de ikke» (Joh. 4, 48). Allikevel gav han etter for deres bønn når de ropte: «Mester, forbarm deg over meg.» Det var ham umulig å la et menneske gå bort uten å trøste dets sorgtunge hjerte.

Å forkynne det glade budskap om Guds rike var en gjerning som ikke skulde opphøre med Jesu bortgang. Derfor valgte Jesus tolv menn blant sine disipler med Simon Petrus som den første og kalte dem apostler, dvs. sendebud. Deres oppgave skulde være å fortsett Jesu verk. Jesus underviste dem med særlig omhu og med uendelig tålmodighet. For også disse tolv levde i den populære jødiske drøm om et Guds rike av denne verden, en frelser under form av en jordisk makthaver. Når tiden var inne skulde de få den Hellige Ånd som skulde «vitne om Jesus», dvs. gi dem den fullkomne forståelse av hans personlighet, av hans lære og av hans frelsergjerning. Så skulde de bli delaktige i Jesu egen magt, en makt som de skulde gi videre til andre for at alle folk i alle tider skulde kjenne Guds åpenbaring og vegen til himmelen. Da Jesus ved sjøen Genesaret sa til Petrus og Andreas, til Jakob, Johannes og de øvrige «følg meg, jeg skal gjøre dere til menneskefiskere», (Mark. 1, 17) åpenbarte han for første gang sin hensikt å grunnlegge en Kirke, dvs. å gi sin religion form av et organisert samfunn med en autoritet som taler på hans vegne.

Flere ganger i de tre år apostlene var sammen med Jesus kunngjorde Mesteren for dem sin kommende lidelse og død. Han visste at hans død vilde bli en stor forargelse for hans disipler, skjønt han også forutsa sin seier over døden. For å gjøre dem trygge, vilde han la noen av dem på forhånd få en

Golgata — slik som det er beskrevet av samtidige for ettertiden. Først gjennom en muntlig, apostolisk tradisjon, seinere gjennom skrevne beretninger hvorav de fire evangelier er de viktigste. Samtidens historikere visste ikke at de levde i tidens fylde, — at Gud selv, i en galileisk tømmermanns uanselige skikkelse, gjorde et revolusjonerende inngrep i den ulykkelige menneskeslekts historiekaos. Dette uforståelige og smertelige at «Han kom til sitt eget, og Hans egne tok ikke imot Ham», har Anatole France skildret så rystende med en eneste liten replikk i en av sine mesterligste noveller, hvor han lar den gamle og utlevde Pontius Pilatus i erindringen streife en galileisk opprører: «Jesus? Jesus — fra Nasaret? — — Nei, jeg husker ikke lenger!» Det er et litterært

åpenbaring av hans herlighet. «Han tok Petrus, Jakob og Johannes med seg og førte dem avsides opp på et høyt fjell og han ble forklart for deres øyne og hans ansikt strålte som solen og hans klær ble hvite som snø. Og se, Moses og Elias viste seg for dem og talte med ham» (Matt. 17, 1—3). Et syn av overveldende storhet. Jesu sjel var alltid oppfylt av den himmelske glorie. Også under sin jordiske tilværelse skuet han Gud åsyn til åsyn som de salige i himmelen. Hans sjel liv eide jo den høyeste fullkommenhet som et menneske er mottakelig for, all den stund hans menneskelige natur var forenet med den guddommelige i den ene guddommelige person. Men hans disipler ante intet om denne fylde av himmelsk klarhet som opplyste Jesu sjel. No plutselig stråler den ut over hans åsyn og innhyller hele hans skikkelse i en overjordisk glans. Guds Sønn står foran dem i guddommelig herlighet, slik som han engang skal komme ved tidenes ende. Og for på en øyensynlig måte å forvise disiplene om at denne Jesus er den herlige konge som var forutsagt i den gamle pakt, stiger to store skikkelser fra fortiden fram fra dødsriket og taler med denne Jesus som de bare hadde sett i troen, i ånden, langt i det fjerne, mens de levet her på jorden. Apostlene følte seg hensatt til en høyere verden og vilde nok ha ønsket at denne himmelske opplevelse i en vidunderlig ensomhet langt borte fra menneskene, skulde vedvare og avslutte Jesu verk. Men Jesus var kommet som frelser for alle. Hans verk skulde ikke fullbyrdes på Tabor, men på Golgata. Det himmelske syn varte ikke lenge, og kort tid etter lød Jesu ord til dem: «Menneskesønnen skal overgis i menneskers hender. Og de skal slå ham i hjel og han skal stå opp den tredje dag. Og de ble meget sorgfulle» (Matt. 17, 21. 22).

uttrykk for det paradoksale faktum at historieskriverne overså det, da historiens aller største begivenhet fant sted for øynene på dem. Bort imot år 100 finner vi en notis hos Josephus Flavius, den jødiske historieskriveren, om jøden Jesjua som en ny, fanatisk sekt kaller for Mesjioha eller Messias — «den salvede». Det er det første tegn, og historisk sett er det verdiløst, fordi det utvilsomt bygger på den kristne overlevering. Enhver historisk betraktning av Kirkens første opprinnelse blir til syvende og sist stående ved evangeliene, disse fire kortfattede beretninger som gir hovedtrekkene i Jesu liv og forkynnelse. Men evangeliene er i første rekke inspirerte trosskrifter, tilpasset forkynnelsen av det glade budskap om verdens frelse. For alle folkeslag til alle tider har de talt til hjertene og utbredt Guds rike blant menneskene. De var aldri ment som biografiske skrifter eller historiske betraktninger, er det noe de er fri for, så er det nettopp det moderne menneske populært forstår ved vitenskapelighet: Saklig flisespikkeri og gjennomført relativisme. En av årsakene til deres tilblivelse er vel at de første kristnes eskatologiske forventning om Kristi gjenkomst vek plassen for en kristendom med videre historisk perspektiv. Derfor er evangelietekstene så vidt historiske dokumenter som de faktisk er, selv om deres forfattere vel aldri regnet med noe tusenårig perspektiv.

Spørsmålet melder seg da uvegerlig for en utelukkende faglig innstilt iakttaker som ikke kan — eller vil — se evangeliene som åpenbaringsskrifter: I hvilken grad holder disse tros- og forkynnelseskrifter vitenskapelig mål? Den moderne bibelkritikk er jo en umåtelig omfangsrik spesialvitenskap hvis mange skoler umulig kan nevnes her, men visse grunnforutsetninger gjeldende alt vitenskapelig arbeid med kildene til Kirkens eldste historie, har det alltid sin verdi å presisere. Den nøkterne og utelukkende faglig innstilte forsker som går til nevnte kilder som til ethvert annet historisk kildeskrift, gjør en stor feil. Kirken har aldri opphørt å peke på denne feil, likesom forskningen på sin side ikke synes å bli trett av å gjenta og gjenta den samme feil og være uforstående når resultatet av den grunn blir miserabelt. Den vantro forsker må nødvendigvis være forberedt på en konflikt, fordi han i evangeliene blir stilt overfor to klart atskillelige elementer, hvorav ingen er korresponderende eller vesensbeslektet med hans egen innstilling.

Der er for det første et guddommelig — og dermed overvitenskapelig — element. Evangeliene manifesterer Gud — først og fremst i Menneskesønnens skikkelse, — men ved Ham også som Hellig treenighet. Den anti-metafysiske vitenskapelige tanke støter her på en mur, på noe irrasjonelt, noe som den i sin begrensning ikke kan mestre til bunns som ren og skjør abstraksjon engang: det kristne mysterium. Konflikten er her, at en vitenskap som benekter at teologien er vitenskap, har valget mellom å gjøre en erkjennelse som bare teologien kan gjøre — eller slett ikke erkjenne noe i det hele tatt.

Det annet element er av en helt motsatt art. Var

det første for stort og for omfattende for den vitenskapelige tanke, så er dette element den samme tanke helt underlegent, og skuffer ofte de mest elementære vitenskapelige fordringer. Det er evangeliens ofte meget framtreddende menneskelige element, som ikke bare er begrenset til menneskets intellektuelle toppytelse, men endog til det ulærde, tidbundne og enfoldige menneskes begrepsverden. Det var Guds uutgrunnelige vilje at Hans åpenbaring av de evige og absolutte sannheter og av selve Hans vesen som kjærligheten skulde skje gjennom de skrøpeligste organer for menneskelig tenkeevne. Hans glade budskap til den falne slekt — at en ny pakt var opprette mellom Ham og menneskene — var ikke et intellektualismens evangelium, men et kjærlighetens. «Og ordet ble kjød /—.» Den Gud som møter dem Han elsker under brødets og vinens skikkelser, valgte også tolderen Levi — et syndig og enfoldig menneske — til å gi de kommende slekter sitt evangelium. Johannes' glade og sunne og fornuftige visshet om å ha vært øyenvitnet til intet mindre enn selve verdens frelse, må være en torn i øynet på den vantro bibelforskning: «Dette er den disippel som vitner om dette, og har skrevet om dette (21, 24). Den som har sett det, har vitnet om det, og hans vitnesbyrd er sant, og han vet at han sier sant, forat også I skal tro» (19, 35). Den moderne forskning, «som av en knokkel konstruerer et sjel-liv» (Chesterton) griper vanligvis med begjærlighet et så samvittighetsfullt bekreftet utsagn. «Den som har sett det, har vitnet om det» — det vilde jo være en sensasjonell vending hos Livius eller Josephus. Men Johannes så hverken Hannibal over Alpene eller Titus' ødeleggelse av Jerusalem, — bare dette ene, enkle: «Vi så Hans herlighet» (1, 14). Så er det da i den vantro forskers øyne ikke lenger historie, men legende, selv om Johannes aldri så meget, med en kronikeforfatters presisjon tidfester sine begivenheter: «Men det var beredelsesdagen i påsken, omkring den sjette time» (19, 14).

Når vi ser på den vitenskapelige bibelkritikk, og da særlig det som vi forstår ved det historiske bibel-syn i nyere tid, — fra Lessings og Eichhorns «ur-evangeliums hypotese» under Opplysningstiden, og fram gjenom Schleiermacher og Gieseler til Lachmann og Strauss, stilles vi overfor et uhyre kompleks av hypoteser og teorier. Det er en endeløs debatt, praktisk tat utelukkende om det som vi foran kalte evangeliens «annet element», som ikke rører det minste ved det første, så langt som et slikt element over hodet er forutsatt. Fra alle sider og synsvinkler er det betraktet og kommentert dette forbausende faktum som ingen var mer lamslått over enn evangelistene selv: At som sine meddelelsesorganer brukte Den Høyeste intelligens en ulærd tolder, en feltskjær.

Preget som de er av tid og sted, av person og miljø, er jo evangeliene i all sin nøkterne og virkelighetsnære form allikevel historiske dokumenter av høy klasse, og i verdenslitteraturen betegner de, som kjent, en nyskapning som innevarsler nye idealer for litterær estetikk. Men det er alt så uvesentlig — så mal-a-propos — når disse fakta gnages opp og

Det Rom som er.

Ved nyttårstid var Rom gjenstand for en rekke luftangrep som brakte en del forstyrrelser i byens daglige liv. Det var hovedsakelig det sørlige Rom som var målet og særlig da det kvarter som grupperer seg om den brede Via Ostiense.

Som det framgår av navnet er det vegen som fører fram til de berømte oldtidslevninger ved Ostia, Roms gamle havneby, og derfra videre til et av Europas største badesteder, Lido di Roma. Hvor angrepet har funnet sted er Via Ostiense dog ikke mer landeveg, men nærmere forstadsgate.

Den begynner pompøst nok, denne veg. Den går ut fra *Porta San Paolo*, som i sin tid førte ut til stille hager, men no til det travle torg, hvor snesevis av sporvognslinjer krysser hverandre, og hvor man finner stasjonen for det lille, kvikke elektriske tog som fører ut til Lido'en.

Især på en sommerlig søndag morgen, når Rom støner av Varme og hundretusener av romere med sine larmende unger skal ut for å ta seg en dukkert i Middelhavet og spise *Zuppa di Pesce* på en av de utallige fiskerestauranter, hersker der en trengsel, man vanskelig kan gjøre seg noe begrep om.

Men uberørt av larm og forandring ligger *Porta San Paolo*, hvis tunge, dyprøde murverk får særpreg framfor Roms mange andre porter gjennom den 37 meter høye *Cestius-pyramide*, reist som et gravmæle for pretoren og folketribunen *Caius Cestius*, som døde året 12 f. Kr. Det er noe av et mirakel at den har fått lov å stå gjennom årtusener. Dengang må denne miniatyrgave av en egyptisk kongegrav ha virket en del vulgær — som så mange romerske innfall — men de mange somres sol, de mange vintres regn har gitt den ærverdighet som et uforkrenkelighetsens symbol.

Stille cypresser stryker i rekker fra pyramiden langs den aurelske mur. De våker over den protestantiske kirkegård med navn, som har båret budskapet om Roms deilighet til Nordens land. Det er all motsetningens dramatik mellom denne lille kirkegård og den travle Via Ostiense. For tiden må den enda være ombølget av støvskyer og forsynt med hele barrikader av tunge steiner — for den er bruddt opp og sondergravd for å gi plass i sin lille buk til den nye underjordiske jernbane, som engang (når?) skal forbinde *Colosseum* med verdensutstillingen «E. 42», hvis kjempebygninger no smuldrer bort, hvis kunstig plantede Pinjer visner lenger ute.

opp igjen i en tid da menneskeslekten holder på å gå til grunne fordi den har glemt det i evangeliene som er — ikke uvitenskapelig — men overvitenskapelig. Kritik og analyse kan aldri bortforklare at evangeliet hverken vender seg til den kjølige forstand eller til den kunstneriske smak, men er et gledens budskap til det urolige menneskehjertet som lengter etter hvilen i Gud.

(Forts.)

Her er endeløse rekker av klemtende, overfylte sporvogner og likeså endeløse rekker av lastebiler, høyt lesset med grønt, med kjøtt, med fisk, en ram og rivende lukt i morgensolen. De kommer fra *Mercati Generale*, som man har på venstre hånd, Roms veldige haller, hvorfra millionbyens mage stoppes.

Det er sørøst for disse haller, at man har kvarteret *Garbatelle*, der nevnes med særlig hardt rammet i telegrammene. Mens bebyggelsen langs selve Via Ostiensé, inklusiv det store gassverk, er av nyere dato, så er her tale om et eldgammelt kvarter, som formodentlig engang har vært et av det fattigere Roms hagebyer.

Så mange nye hus er skutt opp omkring Garbatella, men der er det blitt liggende uberørt av den moderne utvikling, med et hvirvar av krokete gater, med hus, som lener seg til hverandre for ikke å falle, med små, gispende hager innimellom — og man kan si seg selv, at hvis en bombe er falt her, må virkningen har vært fryktelig.

Men la oss vandre videre utover Via Ostiense — og forut kneiser allerede kirken, der likeså nevnes i telegrammene: *San Paola fuori le mura*, kirken utenfor muren.

No ligger den altså i Rom, men det høres jo på navnet, at det engang var en liten pilgrimsferd å dra dit ut.

Den ble bygd av *Constantin* over Apostelgraven. Sagnet forteller at en romersk dame av fornem byrd, *Luccina*, begravde ham i sin vingård, og allerede få år etter reiste pave *Cletus*, også kaldt *St. Anacletus*, det første kapell over graven.

Dessverre brente den kirke som *Constantin* hadde bygd og mange andre utvidet i begynnelsen av det 19. århundre, men den er blitt gjenoppført med stor pietet og megen praktutfoldelse.

Den står i dag som en av de mest bevegende kirkebygninger i verden. Det gjelder fasaden mot Tiberen med fargeglade mosaikarbeider — og det gjelder dens indre med de 80 tunge granittsøyler. Især hvis en tung og drivende sky går over solen mens man er der inne, føler man seg som i en hemmelighetsfull forsteinet skog, endeløs i sin kjølige kraft, og fatter ikke at den hele basilika dog bare er 130 meter lang og 66 meter bred. Nesten truende reiser seg i det fjerne de to kolossalstatuer av Paul og Peter ved høyalteret, skogånder i denne dunkle steinverden.

Fra *San Paolo fuori le mura* blir Via Ostiense en virkelig landeveg med skyggefulle trær, med lystige bondegårder, med vinkransede osterier — og på den andre siden av kirken, like ved den ærverdige Tiber, utgår verdens største autostrada, den som fører de 26 kilometer fram til Lido di Roma, i fredstid et os og et brak av alle landets vogner, no overlatt til Roms elskende par på tandem.

Det framgår ikke klart av telegrammet, hvorvidt den bombe som er sprunget ved *San Paolo* har anrettet større skader på kirken, men man har lov til å håpe at den er blitt skånet.

KATOLSK KRISTENLIV.

Tilegnet alle konvertitter.

Selv er du ofte blitt hjulpet når din synd hadde stedt deg i nød — så ta da heller ikke du forargelse, men hjelp en fallen synder..... aner du noe om den kamp han mulig har kjempet før ulykken kom over ham?

Dette er jo den groveste og klareste forargelse, forargelsen over *de store synder*, — og Gud være lovet at den sjelden forekommer mens vi ofte har grunn til å bli oppbygget av det motsatte!

Men det er også en forargelsen over *de små*..... ikke synder, men *forsyndelser*.

Et feilgrep, en misforståelse, ubekjentskap med de lokale forhold, et for oss usympatisk vesen og væremåte, litt uopplagthet, et kort avvisende svar..... alle de «små rever i vingården».

Har noen satt *deg* til dommer over presten? Heter det ikke: «dømmer ikke —?» Eller har noen lovet deg at prestens streven etter fullkommenhet skal bære som frukter *ditt* velvære? Eller har du enno ikke forstått at embetet er inkarnert i et menneske av kjøtt og blod og ikke i en seraf? Eller er du selv så fullkommen at du har råd til å feie prestegårdens døtrin og fortau? Mon ikke

Lenger mot øst løper den andre rammede veg — *Via Appia Nuova* — ikke å forveksle med den *Via Appia Antica*, hvorfra Kristus ved «*Quo Vadis*» sendte Peter tilbake til Rom og martyrdøden — den veg, som den dag i dag løper mellom de stille pinjer og årtusen-gamle gravmæler.

Via Appia Nuova er dens avløser i den moderne trafikk, en bred og travel åre. De som bare kjenner Rom fra film eller bøker, forbinder den uvilkårlig med oldtidsruiner og lunefulde barokkbygninger — men det er også et annet Rom, det nye, som til dels er blitt til under fascismen.

Den har i forstedene ikke tatt noe sentimentalt hensyn eller prøvd på å innpasse disse nye kvarterer i de gamle. Det gjaldt først og fremst om å skaffe boliger til den fantastisk hurtig voksende befolkning, og i de siste år har man bygd opp hundrer og atter hundrer av leiekaserner i skyskraperstil, 10—15 etasjer.

Disse romerske forsteder er da blitt sanne maurtuer, egentlig tettere befolket enn det gamle Rom — og noen av de livligste av disse maurtuer ligger nettopp omkring *Via Appia Nuova*..... så man kan forstå, at også her må et luftangrep skape panikk.

Angrepet syntes ikke å ha samme vekt ved det vennlige *Centocello*, som ligger i nærheten av en av Roms flyplasser for siviltrafikken, eller ved *Pietralata* i det nordøstlige.

Med særlig interesse vil gamle Roma-farer høre om angrepet på *Travertino* — et av bruddstedene for *Travertinen*, det gulaktige kalkpuss som bekler så mange av Roms skjønneste bygninger.

Jørgen Bast.

konvertitter ofte burde se å rydde en god del preste-tøys ut av sine tanker og lære å se bort fra *mannen* og hen til *embetet* og så forstå at Gud ikke blir mindre fordi han verdiges å betjene seg av skrøpelige eller ufullkomne redskaper.

Det står skrevet noe om «å komme sin stand ihu» — og en konvertitts «stand» er ikke å være prestens kritiker. Dette forplikter ikke til å se dyder i en prests feil og svakheter — men til beskjedenhet, kjærlighet og forståelse! Det forplikter heller ikke til å ha like stor personlig sympati for alle prester — men til: aldri å la personlige følelser spille inn overfor embetet.

En hel annen forargelse enn «de små»s er *fariseernes forargelse*.

Den har forbitret mange timer for mange prester. Og den har forspilt megen nåde for mange «fariseer». Taler eller skriver en prest et friskt og personlig ord eller lar sin personlighet gi seg utslag som ikke i forvegen er lagt på apotekervekt..... så summer det om ham: Har dere hørt? Har dere sett? Vil dere tenke dere! No skal dere høre! Er det ikke forgalt? Kan en prest virkelig si, gjøre, mene, tenke osv. slik?

Dette kan ofte friste presten til å dreie nøkkelen om i døren og sette seg til rette med en god bok og la omverdenen passe seg selv — så fikk han da i all fall fred! For denne fariseernes forargelse inneholder ofte en stygg grunntone: *gleden*, den onde fryd over at en annen har gjort, sagt, ment noe man ikke selv har turdet gjøre, si, mene. Og denne glede fører til fordreien og forvansken og forverren av det hørte — kort sagt til *falsk vitnesbyrd*.

Når vi «forarges» bør vi derfor med en gang undersøke to ting: om nettopp *jeg* er den rette til å moralisere (en god samvittighetsransaken kan hjelpe tanken på gli!) — og om «forargelsen» ikke betyr: så kan jeg jo gjøre det samme.

Men det at andre begår en feil berettiger absolutt ikke meg til å begå den samme. At jeg begår en feil blir ikke mindre galt fordi en annen begår den samme.

Altfor stor «dydig harme» roper markstukken dyd hos den forargede.

Kolportasje av sladder og forarget «dyd» havner før eller seinere i «falsk vitnesbyrd».

Liknelsen om «den gjeldbundne tjener» er den beste advarsel mot forargethet selv om den finnes på det hellige sted.

VI

KONVERTITTFEIL

Er det stor forskjell på konvertitter og «fødte» katolikker? «Fødte» er forresten et fælt ord — man er ikke født, men *døpt* katolikk! Forskjell for Gud og mennesker? En gang syntes jeg konvertitten var den, religiøst sett, heldigste..... nyheten, overraskelsen, spen-

ningen, friskheten er på hans side. Men da jeg selv lærte å savne 22 års katolsk oppdragelse og 15 års samliv med botens, alterets og fermingens sakramenter fikk jeg et annet syn.

Jo det er forskjell. Liknelsen om «den fortapte sønn» og «arbeiderne i vingården» forklarer meget i den sak. Forklarer Guds glede over en konvertitt og forklarer dennes likelønn med de «fødte» selv om han først kalles i den ellefte time. Forklarer også noe om en viss grettenhet hos den eldre bror og hos dem som «har båret dagens byrde og hete.....» den side vil vi forøvrig se bort fra her — la dem som det gjelder selv se dertil!

Ett er sikkert: Vi konvertitter har vært gjenstand for en ganske særlig nåde fra Gud — vi er nesten hans bortskjemte barn. Som sådan er vi ofte «noe for oss sjøl», og det er ikke ganske få konvertitter som dyrker dette og derved støter atskillige «fødte katolikker» ved sin rare opptreden. Jeg innrømmer at det *kan* være morsomt å se en velmeritert «ur-katolikk» gå fra konseptene ved en konvertitts pågående iver og noe trettende glød, men *nyttig* tror jeg ikke fenomenet er. Aller minst hvis omtalte konvertitts iver året etter neppe nok er en glød blant slakker!

Heller ikke er jeg så sikker på at daglig kommunion, daglig meditasjon, kirkebesøk og spesialandakt for et år..... etterfulgt av kulde eller periodiske frafall — er å foretrekke for en plikttro gåen til messe hver søndag, en kommunion til de store høytider, en ærlig oppfylt påskeplikt og trofaste daglige bønner..... gjennom et menneskeliv.

Det lille sideblikk til de «fødte»: ser dere meg? — den lille tanke: nå kan da Vårherre være tilfreds med meg! er drepene for all sann religion, og straffen uteblir ikke i form av sløvhet, følelsesmotstand, religionslede..... og først når en slik konvertitt blir «dukket» av Vårherre kan han få skikk på seg selv og sine noter.

*

En alminnelig konvertittfeil er *hysteri*.

Som et uoppdratt, uskikkelig barn kaster seg over de gode saker på geburtsdagbordet, kaster en del konvertitter seg over Guds rike gaver i Kirken. Fråtser og stapper seg uten fornøft og måtehold. Skaper seg hvis han (eller kanskje snarere *hun!*) en søndag ikke kan komme i høymesse, men må «*nøye seg*» med en stille messe. Skaper seg hvis han (eller *hun*) ikke kan skrifte for *sin* prest, eller hvis plikter heime forhindrer ham (eller *henne*) i å «bivåne» aftenandakten. Alt dette søker jo en slik katolikk ikke for Guds æres og sin sjels skyld, men for å tilfredsstille seg selv.

Alltid eksaltert overfor protestanter: å, *min* prest har jorden ikke make til — og *min* kirke overgår verdens syv underverker — og vårt kor synger bedre enn operaenes — og den som ikke går i gudstjeneste i X-kirken aner ikke hva gudstjeneste vil si..... *jeg, mine, vår.....* men ikke *Guds!*

*

Parade-konvertitten er en annen type.

Rosenkransen bæres om halsen (men bes den?) og en bønnebok (helst på et fremmed språk!) legges de-

monstrativt fra seg i heimen eller på arbeidsstedet. Det tas fri i første time på «Første fredagen» og på *min* yndlingshelgens festdag, og det fastes så mennesker må forarges skjønt man er dispensert. Det kan ikke tales uten at andre religioner skal ha et spark. Alltid skal det offentliggjøres at jeg i dag har vært til skrifte eller til kommunion eller til møte i en eller annen kongreasjon eller forening eller jeg har talt med «velærverdige pastor N. N.» — til en vakker dag foreldre, søstre og kamerater blir så lei alt dette utstillingstøys, denne åndelige mangel på bluferdighet at de ber Vårherre bevare seg for noen gang å bli katolikk! Det var heldig om parade-konvertitten vil huske at han (hun) ikke disponerer over alle heimens vegger til å anbringe «devotionaliene», over alle sine medmenneskers følelser — eller over Guds gaver til å ta dem forfengelige.

*

Fanatikeren er en annen konvertitt-type. Han som ikke kan huske at han selv har vært «kjetter» og som ikke har oppdaget at omslaget skyldes Guds nåde og ikke hans egen dyd og klokskap.

Han kan heller ikke fatte at det altoverveiende flertall av annerledes-troende og -tenkende er i god tro. Enten er de «bundne av sine lidenskaper» eller «dumme».

Han går så vidt at han *spotter* deres tro, deres bønner, deres gudstjeneste, deres altergang — og således kompromitterer han Guds Kirke og Kristi kjærlighet!

*

Eller *skapekrukken*.

Han som alltid «skal spørre sin skriftefar» om helt likegyldige ting som fargen på slipset, deltagelse i familiefester, begravelser, teaterbesøk, valg av lektyre... og som NB!, ikke spør i ærlig tvil, men ene for å gjøre seg interessant. Til alt mulig og umulig kommer han med ett: «det tør jeg visst ikke for min skriftefar!» — det høres, synes han, så spennende ut.

Eller han som evig og alltid kommer med sitt: «det er helt ukatolsk!» og ustanselig proklamerer at Norge blir snart et katolsk land. Og sine brever må han datere med «St. X's festdag», hvem han så skriver til eller med noe uforståelig P. Q. R. S. T. over linjene. Hvem oppbygger han med dette? Hvem ærer han? Hvem gagnar han?

Ingen. Men han kaller på smilet og spotten og det går ikke alene ut over ham selv, men også over det hellige, som han dog tvertom ønsker skal hedres.

*

Mimosen, den bortskjemte, sentimentale: hun som (her kanskje i mindre grad: han) lider store kvaler hvis presten en dag ikke legger mer merke til henne enn til de andre. Eller som ikke får en spesiell oppfordring til å være med i alt katolsk som foregår. Eller må finne seg i en reell tilsidesettelse. Eller ikke ustanselig føler at noen «tar seg av» hennes fine sjel eller interessante «tilfelle». Som må oppbygge alle katolikker innenfor sin rekkevidde med sin konversjonshistorie i alle

Fra vårt musikkliv.

Søndag 16. januar gav St. Cæcilakoret en musikkandakt i St. Josefsøstrenes kapell til inntekt for et nytt orgel i sin kirke, St. Olavskirken i Oslo.

Det ble virkelig en sann andaktsstund sammen med at det ble en musikalsk opplevelse. Rolf Østbye, korets dyktige dirigent, lot søstrenes nye prektige orgel komme til sin rett. Programmet var meget godt og allsidig sammensatt og fikk stort sett en ikke alene musikalsk foretreffelig, men også religiøs følelse som ikke kunde unnlate å gripe tilhørerne.

Best lyktes i så måte «Audi filia» av Wendler og «o vos omnes» av Nikel. Likeså var pastoralen «Transeamus» og salmen «Det hev ei rosa sprunge» meget virkningsfulle.

Dessverre var derimot den gregorianske sang mindre god, og de uinnvidde fikk ikke noe fullstendig inntrykk av denne karakteristiske katolske kirkesang. Valget av «Kyrie fons bonitatis» og «Allelujaversiklet» av tredje julemesse var også mindre heldig.

Vakker og gripende virket Händels «Larghetto» og Schuberts «Ave Maria», spilt med dyp musikalsk innlevelse og følelse og med den skjønneste toneklang av fiolinistinnen Sigrid Due-Tønnesen og Rolf Østbye.

Høydepunktet var imidlertid da den kjente unge sanger Oskar Raam under sakramentets utstillen sang Cesar Francks: «Panis Angelicus.» Denne krevende komposisjon ble gjengitt med en kunst som stilte teknikken helt i andaktens tjeneste og derved nådde det sublime.

Det er å håpe at koret ofte vil glede og berike oss med liknende musikkandakter.

Tilhører.

dens detaljer, og med sine utrolige lidelser ved å skulle leve i et miljø som ikke er katolsk med stor K.....

*

Den dommesyke er ikke sjelden.

Det er ham rett likegyldig hvordan han selv er. Men den eller den trossfelle er ikke «from» nok, ikke nok «ekte katolsk». Prestene går aller minst fri — de får gratis lest og påskrevet, men aldri direkte — alltid gjennom tredjemann. «Tenk, den prest kunde virkelig si.....» og «er det noen mening i at pastor.....» eller «pater N. burde da.....» Selv biskopen kan hente seg gode råd av dem angående forflytninger, forandringer og avgjørelser.

*

Finnes det noen botemidler for hele dette uvesen? Ja, en kjærlig far tar jo ofte en leike fra et uskikkelig barn og gir det en refselse — og Vårherre benytter seg ofte av samme faderlige metode. Han tar de åndelige leiker fra barnene og sender dem prøvelser — — —

Han skal nok oppdra sine nye barn så de «fødte» skal hverken forarges på dem eller bli sinte. Og protestanter må være så forståelsesfulle at de ikke identifiserer Kirken med disse dens nye barn og tror at den er like så rar og affektert som de kan være innen de er vokset fra de forskjellige spesielle konvertittfeil!

Hechjemme

MESSER I PAVENS MENING

Til fortegnelsen i forrige nummer kan føyes:

Tønsberg 24 messer.

Jubileet i St. Halvard 9. januar.

Atter var foreningslokalet i St. Halvard fylt til trengsel. Menigheten hadde gått mann av huse for å flokke seg om sin avholdte sokneprest på hans 10 års dag som deres hyrde. Kl. 20 inntok de innbudte geistlige sine plasser med jubilanten og hs. hvd. biskopen i spissen. St. Olav var representert ved hr. sokneprest L. Sund, dominikanerne ved hr. pater Lutz og de gamle dager ved vår tidligere sokneprest P. Ugen. — St. Hallvardlagets energiske formann, W. Fiala, åpnet festmøtet med en kort velkomsttale hvorefter frk. Bredal leste en prolog, skrevet av K. K. Det var samme unge dame som for 10 år siden hadde æren av å lese prologen ved pater Notenbooms innsettelse til sokneprest. En sang for dagen, forfattet av K.K. ble så sunget, hvorefter fru Norén holdt festalen. Umiddelbart etter foretok hr. E. Gundersen på St. Halvard-syndikatets vegne overrekkelsen av gaven til pater Notenboom. Det var det store øyeblikk for hele forsamlingen idet ingen ante hva det røde klede gjemte. Styret i St. Halvardslaget hadde gått tiggegang fra dør til dør i menigheten og samlet sølv til gave uten å si hva det skulde være og intet var ropet. Men no viste det seg at alt det gamle sølv var blitt et flott døpesett, foreløbig bestående av kanne og Brett. Kannen var forsynt med Kristus-initialene og en inskripsjon på foten sålydende: Ex aqua et spiritu sancto. På kanten av brettet var det inngravert en rekke kirkelige symboler og i sentrum samme merke som på kannen. På baksiden var det inngravert: «Minnegave fra St. Halvards menighet til Fransiskanernes nye kirke 1934—7/1—1944.» Gaven var ikke komplett ved overrekkelsen da de andre deler dessverre ikke var blitt ferdige i tide. Etter at begeistring hadde lagt seg var det barnas tur til å gratulere. De hadde med seg et brev som takk for alle de soknebrev pater Notenboom har gledet menigheten med. Dessuten en vakker bukkett med nelliker. «Vi elsker vår kirke» ble så sunget unisont. Hr. Rolf Østby leste så legenden om den hellige Fransiskus' faglepreken hvorefter han med stor dyktighet spilte Frantz Litzs skjønn komposisjon. Som representant for St. Fransiskus' 3. orden takket frk. M. Müller for all åndelig hjelp og retledning og det samme gjorde en representant for M. U. L. hvis geistlige leder jubilanten er. Hr. Kr. Tangstad holdt en liten humorfylt tale på utflytternes vegne og etter lod så toner, denne gang K. K.s sang til pater Notenbooms innsettelse for 10 år siden. Etter en kort pause grep pastor Sund ordet og takket med hjertelige ord for det gode nabo-skap. Hr. Georg Hov gav så en del av sitt rikholdige repertoar til beste, akk. av hr. Rolf Østby. Pater Novatus holdt så en liten tale hvori han takket menigheten for dens offervillighet ved innsamlingen av sølv og penger til gaven. «Credo» ble sunget unisont og pater Notenboom iførte seg rochet og stola og foretok innvielsen av dopesettet og deretter fornyet menigheten sitt døpeløfte ved å synge «Fast skal min dåpspakt evig stå». Da alle satte seg ble en stående, nemlig hs. høyærv. biskopen og i sin lille tale sa han bl. a.: «Da jeg for 10 år siden innsatte Pater Notenboom til sokneprest her i St. Halvard sa jeg at det ikke var for at han skulde gi dere et jordisk paradís, men hjelpe dere til det himmelske paradís. Han har vært som en far for dere og er rette mann på rette plass. Både ved gaven og i tale og sang er deres nye kirke nevnt. Den er ikke pågynt på grunn av omstendighetene, men planen er at den skal bli en realitet. Den lille beskjedne og heimlige kirken dere har står dere meget nær og jeg tror at man der kan føle seg Gud nærmere enn i en stor kirke. Jeg vil på det inderligste takke pater Notenboom for alt han har gjort for menigheten og legge dere på hjertet alltid å følge hans ord og gode råd». — Jubilanten takket så for gaven og sa bl. a.: «Kjære venner! Jeg har gruet for dette. Det er jo sivet ut litt etter litt at dere hadde tenkt å lage fest i dag mot mitt ønske. Jeg håpet til slutt bare at dere

vilde gjøre henrettelsen kort. Alle disse vakre og forhåpentlig velmente ord minner meg om en liktale. Når så meget pent sies er det gjerne tegn på at det er slutt med vedkommende. Dette er jo også på en måte en avslutning, for det å feire jubileum er alltid en innledning til avslutningen. Vi feiret i fjor et 900 års jubileum og så no på nyåret går dere plutselig ned til et 10 års. Jeg takker dere alle, men legger det personlige helt til side. Jeg takker på Fransiskaner-ordenens vegne for gaven og er no spent på hvem som skal bli den første som skal døpes i mere verdige former enn før. Den glassmugge vi før brukte kunde like gjerne ha hengt i hvert kjøkken, men den har gjort sin nytte fullt ut. Jeg har så meget å takke menigheten for, Kom, hit til Norge uten å kunne språket og har ikke som det har blitt ymtet om i kveld «tyvetrent, og ble mottatt med forståelse, overbærenhet, tålmod og hjelpsomhet over alt. Det første norske ord jeg lærte var ombord i skipet som førte meg hit og det var ordet «takk». Takker så alle som har sagt så mange pene ord i kveld, som sokneprest er jeg selvskreven geistlig leder av St. Halvardslaget, men i det siste er alle styremøter blitt holdt uten meg, jeg ble holdt utenfor alt og er faktisk den «eneste ukjente i Jerusalem. En spesiell takk til våre kjære St. Elisabeth-søstre for all uvurderlig hjelp og støtte i disse 10 år. Aldri banker vi på den klosterporten forgjeves. Kan moder Cosmasia hjelpe så blir man hjulpen. Vi har i hele denne tid benyttet oss flittig av at St. Elisabeth-søstrene følger sin stifterinnes eksempel og alltid er rede til hjelp. Det nære naboskap gjør det dobbelt lett. Til slutt hjertelig takk alle sammen.» Formannen avsluttet festen med å oppfordre menigheten til stadig bedre å slutte opp om sin sokneprest, sin kirke og sitt land. Til avslutning sang man: Gud signe vårt dyre fedreland.

O. S.

Oslo. Onsdag 12. januar hadde Maria-kongreasjonen møte i Biskopens kapell. Hs. høyærv. Biskopen holdt et kort foredrag for den sakramentale velsignelse. Etterpå var det juletefest i foreningslokalet. Det var ca. 40 medlemmer til stede. Inger Louise Abrahamsen og Dagny Møystad framførte: «Foran sydens kloster.» — Rolf Østbye spilte.

Sekr.

Oslo. Menighetens juletefester fant sted onsdag og torsdag mellom jul og nyttår for henholdsvis voksne og barn. Til begge fester var deltagelsen stor. Det var påtagelig hvor mange unge det var som møtte fram til «voksne-festen»; selv om det var mer enn fullt hus, så savnet man dog både de eldre og mellomgenerasjonen. På festen for voksne ønsket St. Halvardslagets formann, W. Fiala, velkommen. Dominikanerpater Thorn holdt sin utmerkede juletale og etter at man rundt det vakre juletre hadde sunget alle de kjære julesanger, framførte Teatergruppen noen stemningsbilder sammenbundet av en mors eventyrberetning for sitt lille barn. Det hele var arrangert av frk. Inger-Louise Abrahamsen, — en meget vakker og passende underholdning til en julefest! Det må nevnes at lille Bjørg Tangstad som «var» barnet hvem moren fortalte eventyr, virkelig var barnet på en uforlikkelig bedårende måte. — Med sine medbrakte smørebød og kaker til en kopp te, koset man seg ved bordene; etter at man igjen hadde vært samlet rundt treet, sluttet den hyggelige julefest. — På barnefesten ønsket St. Olavslagets formann, Erling Mikkelsen, velkommen og pastor Hogenes holdt juletalet. Det vanskelige verv dette er, løste pastor Hogenes seg fra på en helt igjennom glimrende måte. Dansen rundt juletreet vekslet med dukketeater og brus, og med «Deilig er jorden» gikk hver til sitt.

E. M.

Oslo. Teatergruppen avholdt generalforsamling 17. januar og frammet tydet på stor interesse for gruppens oppgave og virke. Ved styrebordet presiderte formannen, Kr. Tangstad, som på sin høyre hånd hadde sokneprestens representant, pastor Duin. Til stede var ellers styret in pleno: Erl. Mikkelsen, Marie Rasmussen, Inger Louise Abrahamsen, og — i stedet for den fraværende Alfr. Taxt — fungerte Gerd Olsen som sekretær. Også hans høyærv. bisko-

pen overvar generalforsamlingen. — Etter at formannen hadde budt velkommen leste Gerd Olsen opp avisberetningen. Gruppen har i det forløpne året assistert ved forskjellige anledninger, hvor dens hjelp alltid har vært meget påskjønet. Dens arbeid har dog vært en del hemmet av tidens forskjellige vansker som særlig har gjort seg gjeldende blant dens mest aktive medlemmer. En uvurderlig støtte har gruppen hatt i sin teatermaler Karsten Kristensen, hvis ytelser som ofte er blitt til i sene nattetimer også har høstet udelte anerkjennelse. Likeledes har Rolf Østbyes musikalske assistanse vært til megen gagn og glede. — Kasserer Erling Mikkelsen leste dernest opp regnskapet, revidert av Chr. Christensen. Det fikk decharge. — Man gikk så til valg. Til alles store beklagelse så ikke formannen, som har bekledd dette verv siden teatergruppen ble konstituert, seg i stand til å fortsette. Ny formann ble Daniel Haakonsen. Styret fikk elrs følgende sammensetning — tatt etter stemmeantallet: Else Tangstad, Erling Mikkelsen, Inger Louise Abrahamsen og Anton Taxt, de to siste hadde like stemmer. Suppleanter: Adelaide Jørgensen og André Bonjard. Som regisor valgtes Harald Johansen med Rolf Sand som assistent. Marie Rasmussen fortsetter i den betydningsfulle stilling som garderobeforvalter som hun fikk mange lovord for. Som revisor gjenvalgtes Chr. Christensen. — Etter en del debatt ble et par lovendringer vedtatt som vil stille gruppens arbeid friere. — Med en takk til styret for dets arbeid og til medlemmene for deres interesse og med alle gode ønsker for det framtidige virke avsluttet formannen generalforsamlingen, hvorefter han selv fikk varm takk for sin mangeårige oppofrende innsats — en takk som hs. høyærv. biskopen sterkt understrekte ved det følgende selkapelige samvær idet han uttalte at Kr. Tangstads utrettelige energi alltid vil stå som et lysende forbilde for alle følgende formenn.

Oslo. St. Elisabethkongreasjonens generalforsamling den 11. januar fant sted en måned tidligere enn vanlig på grunn av at vår preses, pater Hogenes skulde reise. Som vanlig ble andakten holdt i St. Josefssøstrenes kapell hvor pastoren holdt sin avskjedstale om kjærlighetsbudet «Elsk hverandre». Etterpå samledes vi i prestegården hvor generalforsamlingen skulde holdes. Hs. høyærverdighet biskopen og soknepresten var også til stede. Etter at årsberetning og regnskap var opplest og godkjent, holdt prefekten, fru Hansen en tale til pastoren og takket på kongreasjonens og egne vegne for den tid han hadde vært preses og ønsket ham alt godt i framtiden. Preses på sin side takket medlemmene for den interesse de hadde vist og håpet på snarlig gjensyn. Så kom det kaffe til medbrakt mat, og de små utlodninger ikke å forglemme som det alltid følger en viss spenning med. Fru Nylund hadde laget et dikt til preses som inneholdt både skjemt og alvor, men som vakte stor begeistring. Til slutt holdt hs. høyærverdighet en tale og takket preses for det arbeid han hadde nedlagt i Kongreasjonen, og sluttet med at pastor Hogenes hadde fått kongreasjonen til å blomstre. Tross det korte varsel var frammet over all forventning, og i fellesskap og enhver især med takk og gode ønsker for pastor i det nye år.

E. B.

Hamar. Søndag 28. desember holdt St. Olavs forb. lokalavdeling på Hamar sitt månedlige møte, etter andakten.

Møtet ble åpnet med Olavshymnen hvorefter foredragsholderen fikk ordet, som denne gang var hr. Gottlieb Rieber Mohn, som holdt et fengslende foredrag. Så fikk vi musikkunderholdning av herrene Nordheim og Skoien. Det høstet selvsagt stort bifall. St. Karl Borromeussøstrene sørget for den materielle side av festen. Det ble også sunget noen nydelige hollandske sanger. Så var det hyggelig samvær med allsang og utlodning. Deretter drog hver fornøyd heim.

R. L.

Redaktør: E. Dithmer-Vanberg.

Thronsen & Co. Boktrykkeri, Bernh. Getz gt. 3 - Oslo

Erindringsliste:

Mariakongregasjonen

har møte i Biskopens Kapell onsdag
2. februar kl. 19.

Søndag 13. februar etter aften-
andakten møte i foreningslokalet
med foredrag av Daniel Haakonsen
om «Don Bosco».

Pakkeauksjon.

Søndag 20. februar felleskommu-
nion i St. Olavs kirke.

ELEVER

i orgel. piano. teori.

Underv. i hjemmene.

Brynhild Baakind,
Gjørstadgt. 8 - Oslo

Stemmebruk,

Oplesning

Behandling av talefæll

ADELAIDE JØRGENSEN

Telf. 62373. — Jac. Aallsgt. 16 III

Bøker — papir

HJARRAND

Telf. 2846 - Fredrikstad

Jeg utfører

vakre forstørrelser etter Deres gode film/negativ.
Farvelegging etter ønske.

Innlevering Rådhusgaten 28 eller filialen
Arbinsgate 1. inng. Drammensveien.

Endresens Fotolaboratorium.

Hac De

kjøpt

Norvegia Catholica?

På grunn av

papirrasjoneringsen
kan vi ikke ta imot flere abonnenter.

Malerier

av eldre og yngre norske malere tilsalgs.
Malerier mottas for salg pr. kommisjon.

G. PAUS KNUDSEN
Store Markevei 2. Telefon 10598.

SKINNVITT SAAPEKORN

- som gir den skinnende hvite vask
- som ikke ødelegger løiet
- som i bruk er alle husmødres fryd

As. FREDRIKSTAD SAAPEFABRIK

Bennett's Reisebureau

Billetter til alle steder i inn- og utland.

Centralb. 27050

Nynorsk

brevbyte og stenografi

Hans Noedhuus

Neumannsgt. 4

Bjergvin

BERGEN

A/S Smith Sivertsen
Bakeri & Conditori

Bergen

JERNVARER KJØKKENUTSTYR

Telefon
10839
15339
Bergen

P
STENDER

Alt slags RØRLEGGARBEIDE
Utføres ved dyktige og høflige fagfolk
RIMELIGE PRISER

WILKIN

AUTORISERT RØRLEGGAR
Kjøbmandsstuen Telefon 16747